

50 ΧΡΟΝΑ χρόνια Λυκείου Κύκκου Α'

Την τελετή λήξης του Ζ' Μαθητικού Συνεδρίου, που πραγματοποιήθηκε στο Λύκειο Κύκκου Α' στις 7 Απριλίου 2011 τίμησε με την παρουσία του ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρος.

Το Συνέδριο που είχε ως θέμα: «Σβήνουμε την παραβατικότητα και γράφουμε Αθλητισμό», πραγματοποιήθηκε μέσα στα πλαίσια των εορτασμών για τα 50 χρόνια λειτουργίας του Λυκείου Κύκκου Α'.

Στην τελετή του εορτασμού παραβρέθηκαν εκπρόσωποι των κομμάτων, της πολιτείας, των δημοτικών αρχών, πατέρες της Ιεράς Μονής Κύκκου, άλλοι επίσημοι, απόφοιτοι του σχολείου κ.ά.

Προσφωνήσεις απύθνυαν ο Πρόεδρος του Συνδέσμου Γονέων κ. Αντώνης Κορφιώτης και ο Διευθυντής του Σχολείου κ. Παντελής Σπύρου

Ομιλητής κατά την τελετή ήταν ο πρόην Καθηγητής του σχολείου κ. Αντρέας Χατζηβασιλείου, ο οποίος κατέθεσε τις δικές του προσωπικές εμπειρίες για το σχολείο.

Κύριος ομιλητής και επίσημος προσκεκλημένος ήταν ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης μας κ.κ. Νικηφόρος, τη μεστή ομιλία του οποίου

παραθέτουμε πιο κάτω.

Η Μητρόπολη Κύκκου και Τηλλυρίας για τους σκοπούς της διοργάνωσης του Συνεδρίου προσέφερε το ποσό των 5000 ευρώ.

Το συγκεκριμένο σχολείο διατηρεί στενότετους δεσμούς με τη Μονή Κύκκου, αφού, ως γνωστό, ιδρύθηκε από αυτήν σε πρώτη φάση ως Λύκειο Αρρένων, ενώ με την πάροδο του χρόνου μετεξελιχθηκε σε μικτό Λύκειο. Σήμερα θεωρείται ως ένα από τα σπουδαιότερα για την ιστορία του Γυμνάσιου της Λευκωσίας με αποφοίτους του να υπηρετούν σε νευραλγικούς τομείς της κοινωνίας, συμβάλλοντας στην πρόοδο και ευημερία του τόπου μας.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΥΚΚΟΥ ΚΑΙ ΘΗΛΑΥΡΙΑΣ κ.κ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ

Ἐλλογιμώτατε κ. Λυκειάρχα,
Ἐλλογιμώτατοι κ.κ. Καθηγητές,
Ἀγαπητοὶ μαθητές,
Κυρίες καὶ Κύριοι,

 Ἰς πῖο βαθιές δονήσεις τῆς ψυχῆς μου προκαλεῖ τούτη τῆ στιγμή τό γεγονός ὅτι βρίσκομαι σήμερα ἐδῶ, στό λαμπρό αὐτό ἐκπαιδευτήριο, στόν «πολύθροο» αὐτό ναό τῆς παιδείας, πού εἶναι ἀποτέλεσμα εὐτυχοῦς ἐμπνεύσεως τοῦ πρό πεντηκονταετίας Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Βασιλικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Κύκκου, καί πού γιά πενήντα τώρα χρόνια ἐκπέμπει φθόγγους μελωδίας πνεύματος, φωτίζοντας τόν τόπο μας καί νοηματίζοντας τήν ἱστορία μας.

Τούτη τῆ στιγμή συγκλονίζεται ἡ ψυχῆ μου ἀπό τήν πῖο βαθιά καί ἀγνή συγκίνηση, γιατί, ὕστερα ἀπό τήν τιμητική πρόσκληση τοῦ Ἐλλογιμωτάτου Διευθυντοῦ κυρίου Παντελῆ Σπύρου, ἀπόφοιτου τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ἐκπαιδευτηρίου, βρίσκομαι σήμερα ἐδῶ στό ἔνδοξο αὐτό φυτώριο τῆς παιδείας, πού γιά πενήντα τώρα χρόνια χαρίζει στήν Ἐκκλησία καί τήν πατρίδα ὀλοκληρωμένες ἠθικές προσωπικότητες. Μέσα στό ἱερό τοῦτο τέμενος τῶν Μουσῶν γαλουχήθηκαν στρατιές ὀλοκληρες νέων καί νεανίδων, καί πολλοί ἐξ αὐτῶν ἀναδείχθηκαν προσωπικότητες ζέουσες σέ σοφία καί γνώση. Προσωπικότητες πού μέ τήν ἰσχύν τοῦ πνεύματός τους καί μέ τήν εὐγένεια τῆς ψυχῆς τους δίνουν ὑψηλό περιεχόμενο καί βαθύ νόημα στά ἀξιώματα, πού δίκαια κατέχουν μέσα στήν κυπριακή κοινωνία.

Εὐγνώμων χρεώστης τοῦ μυρίπνοου αὐτοῦ εὐανθοῦς λειμῶνα εἶναι καί ἡ ταπεινότητά μου, ἀφοῦ μέσα σ' αὐτόν γαλουχήθηκα κατά τά μαθητικά μου χρόνια. Μέσα στό ἱερό τοῦτο τέμενος τῶν μουσῶν, ὡς διψῶσα ἔλαφος, ποτίστηκα τά νάματα τῆς ἑλληνορθοδόξου παιδείας καί φωτίστηκε ἡ διάνοιά μου, καί διαπλάστηκε ἡ καρδιά μου, καί διαμορφώθηκε ὁ χαρακτήρας μου.

Εὐρισκόμενος σήμερα ἐδῶ ἀνάμεσά σας, στόν ἱερό αὐτό χώρο, ὡς προσκεκλημένος καί ὀμιλητής στή σεμνή αὐτή τελετή τῆς συμπλή-

ρωσης πενήντα χρόνων ἀπό τήν ἴδρυση καί λειτουργία τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τῆς παιδείας, αὐθόρμητα στή σκέψη μου ὁ χρόνος σμικρύνεται καί συνειρμικά μέσα μου ἀναδύονται παραστάσεις τοῦ παρελθόντος. Ὁμολογῶ, ὅμως, ὅτι τούτη τῆ στιγμή μέ συνέχουν δύο συναισθήματα: Συγκίνηση ἔντονη γιά τό παρελθόν, ἀλλά καί φόβος ἰσχυρός γιά τό μέλλον.

Ὅπως ἤδη ἀνέφερα, ὑπῆρξα πρό χρόνων μαθητής τοῦ ἐκπαιδευτηρίου αὐτοῦ, ἔτσι τώρα ζῶ καί τῆ γεωμετρική διάσταση τοῦ χώρου, ἀλλά πρό πάντων καί τήν ἀνθρώπινη ποιότητά του. Αὐτή ἡ συναίρεση χώρου καί παιδείας ἐπαναλειτουργεῖ μέσα μου, καί τοῦτο συνιστᾷ τῆ συγκίνησή μου.

Ὡστόσο συνέχομαι ταυτόχρονα καί ἀπό φόβο, γιατί ψηλαφῶ τόν κίνδυνο, πού διέρχεται ἡ παιδεία μας, ἐν ὄψει τῶν ἰσχυρῶν προκλήσεων, πού δέχεται. Σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα, ὅπως εὔστοχα εἰπώθηκε, εὐρίσκεται στόν «ἀστερισμό» τῆς παγκοσμιοποίησης μέ ὅλα τά συνακόλουθα παρασιτικά παράγωγά της. Γι' αὐτό καί διερωτῶμαι: Διαθέτομε ἄραγε τίς ἀνάλογες παιδευτικές ὑποδομές καί προϋποθέσεις, ὥστε νά μπορέσουμε νά ἀμυνθοῦμε καί νά ὑπερβοῦμε αὐτό τόν πειρασμό, πού συνοψίζεται στό ἐπικίνδυνο καί προκλητικό τέρας τῆς χρησιμοθηρικῆς παιδείας, πού μᾶς ἀπειλεῖ; Καί ἀκόμη, μποροῦμε μέ τήν παιδεία μας νά ἀνακόψουμε τίς προκλητικές καί ἐπηρεμένες διαστάσεις τῆς ἡδονοθηρικῆς ἀγωγῆς, πού ἔλλοχευε ἡ καί εἰσβάλλει στά σχολεῖά μας, καί ἀπειλεῖ νά καταστήσει ἀσπόνδους ἠθικά τοῦς νέους μας; Μπορεῖ ἡ παιδεία μας νά ἀξιοποιεῖ τά νέα τεχνολογικά ἐπιτεύγματα, χωρίς νά ἐκτοπίζεται τό πνεῦμα καί νά παραθεωρεῖται ἡ ψυχῆ; Ἡ ἀπάντηση γιά μᾶς προσωπικά εἶναι ναι, ἀλλά ὑπό ἓνα ὄρο: ἂν κρατηθοῦμε γερά στίς ρίζες μας. Ἄν δηλαδή ἡ παιδεία μας δέν ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τίς ζωφόρες πηγές τῆς παραδόσεώς μας, πού εἶναι ἡ ὀρθοδοξία καί ἡ ρωμισσύνη, γεγονός πού ἐμφαντικά τονίστηκε καί ἀπό τοῦς ἰδρυτές τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ ἐκπαιδευτηρίου. Ἀναφέρει συγκεκριμένα τό σχετικό πρακτικό τῆς συνεδρίας τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου, ἡμερομηνίας 16 Δεκεμβρίου 1960: «Ἡ Ἱερά Μονή Κύκκου, ἐν τῇ προσπαθείᾳ αὐτῆς νά

συβάλλῃ εἰς τήν καθ' οἰονδήποτε τρόπον πρόοδο τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητος Κύπρου, καί δῆ εἰς τήν πνευματικήν αὐτῆς ἀνύψωσιν καί διαπαιδαγώγησιν διὰ τῶν ζειδώρων ναμάτων τῆς τε χριστιανικῆς καί ἑλληνικῆς παιδείας, κατόπιν εἰσπήσεως τοῦ Ἡγουμένου αὐτῆς κ. Χρυσοστόμου, ἀποφασίζει διὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς τήν ἰδίαις δαπάναις καί ἐπὶ ἰδίων κτημάτων ἀνέγερσιν καλλιμαρμάρου κτηριακοῦ συγκροτήματος εἰς τρεῖς φάσεις, τό ὅποιο νά στεγάσῃ ἐν γυμνάσιον ἀρρένων, ἐν γυμνάσιον θηλέων καί ἕτερον συγκρότημα ἐξ αἰθουσῶν τέχνης, ἐργαστηρίου Χημείας καί Φυσικῆς κ.λπ.».

Ἀλλά καί ὁ τότε Πρόεδρος τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας Ἀρχιεπίσκοπος καί Ἐθνάρχης Μακάριος κατά τήν κατάθεση τοῦ θεμελίου λίθου στίς 29 Ἀπριλίου 1961 διεκήρυττε μεταξύ τῶν ἄλλων: «Τά σχολεῖά μας εἶναι ὁ ἄκμων τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τῆς πίστεως καί τοῦ ἐθνικοῦ χρέους. Τοιουτοτρόπως καί εἰς τόν νέον αὐτόν σχολικόν χῶρον οἱ ἐκπαιδευτικοί μας, θά συνεχίσουν τό ὑψηλόν ἔργον των, ἐμπνέοντες εἰς τήν ψυχῆν τῆς νεότητος τήν ἀφοσίωσιν πρός τά ἔθνηκα ἰδεώδη καί γαλουχούντες αὐτήν μέ τά ἑλληνοχριστιανικά νάματα. Μέ αὐτά ὡς βάσιν δυνάμεθα νά εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τό μέλλον μας θά διαμορφουῖται συμφώνως πρός τάς ἐλπίδας καί τάς προσδοκίας μας».

Δέν ὑπάρχει λοιπόν ἀπολύτως τίποτε τό ἀσυμβίβαστο στό νά παραμένει ἡ παιδεία προσπλωμένη στίς ρίζες καί τίς παραδόσεις της καί ταυτόχρονα νά προοδεύει καί νά δημιουργεῖ. Πρόοδος δέν σημαίνει ἐγκατάλειψη τοῦ παρελθόντος, γιατί τό παρελθόν ἀποτελεῖ τῆ βάση τοῦ μέλλοντος καί τῆς προόδου. Πολύ σωστά τονίζεται ἀπό πολλούς ὅτι ἡ παιδεία δέν πρέπει νά εἶναι ἀποστεωμένος ὀργανισμός, ὁ αὐτός καί μέ τό αὐτό τῶν παλαιῶν ἡμερῶν περιεχόμενο. Πρέπει νά ἔχει ζωτικότητα καί πλαστικότητα, τῆ δύναμη νά συμπορεύεται καί νά ἐπωφελεῖται ἀπό τίς ὑγιεῖς προόδους τῶν ἐπί μέρους ἐπιστημῶν, τίς βελτιώσεις τύπων καί προγραμμάτων, νά ἀξιοποιεῖ τῆ δύναμη τῆς ἐπιστήμης καί τήν πρόοδο. Ὅμως δέν πρέπει νά μᾶς διαφεύγει ποτέ τό γεγονός ὅτι ἡ διανοητική μόρφωση πρέπει νά συναρτᾶται καί νά βρίσκει σέ συνοχή μέ τήν ἀνώτερη πνευματική καλλιέργεια. Δέν πρέπει νά ξεχνοῦμε ποτέ πῶς τό ἀληθινόν μορφωτικό ἰδεῶδες πρέπει νά ἀπευθύνεται στή διπλῆ φύση τοῦ ἀνθρώπου, νά συμπεριλαμβάνει τήν ἀγωγή τοῦ νοῦ, ἀλλά καί τῆς ψυχῆς.

Ὁ Πλάτων, ὅταν δίνει τόν ὀρισμό τῆς παιδείας τονίζει ἐμφαντικά: «παιδείαν δῆ λέγω τήν πα-

ραγιννομένην πρῶτον παισίν ἀρετήν», μέ γνωριστική ποιότητά της τό θεοτικό μέγεθος. Γι' αὐτό καί ἐπιμένει, ἀπευθυνόμενος πρός τοῦς παιδοτρίβες, ὅτι τό ἔργον τους εἶναι τό «παιδεύειν ἀνθρώπους καί θεῖους (αὐτούς) ἀπεργάζεσθαι».

Σύστοιχος ἀποβαίνει καί ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρείας στόν «Παιδαγωγό» του, τονίζοντας ὅτι ἡ παιδεία στερεῖται νοήματος, ἐάν δέν ἔχει τόν χαρακτήρα τῆς «παιδεύσεως εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας καί ἀγωγῆς ὀρθῆς, ἀνάγουσα εἰς οὐρανόν». Ἐπομένως ὅταν μιλοῦμε γιά παιδεία, δέν πρέπει νά ἐννοοῦμε μόνο τῆ νομοσαρχική ἐκπαίδευση τῆς διάνοιας τῶν νέων μέ τῆ συσσωρευση μόνο γνώσεων, ἀλλά τῆ συστηματική ἀνάπτυξη ὄλων τῶν ψυχικῶν καί πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου, τήν ἐναρμόνια διάπλαση τοῦ νοῦ καί τῆς καρδίας. «Τί γάρ ἴσον τοῦ ρυθμίσαι ψυχῆν καί διαπλάσαι νέου διάνοιαν;», ἐρωτᾷ στοχαστικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ὁ ἐσωτερικός ἀνθρώπος, ἡ ποιότητα, δηλαδή ἡ ψυχῆ τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ὁποίας, κατά τό λόγο τοῦ Κυρίου, ἰσάξιο ἀντάλλαγμα δέν παρέχει ὁ κόσμος ὅλος, πρέπει νά ἀποβῆ ὁ στόχος τῆς παιδείας.

Φιλόμουση ὀμήγουρη,

Ζοῦμε σήμερα τήν ἐποχή τῆς τεχνολογίας, τήν ἐποχή τοῦ διαδικτύου καί τῆς πληροφορικῆς. Δυστυχῶς ὅμως ἡ τεχνολογία ὑπηρετήσε μόνο τό ὑλικό κεφάλαιο, καί ἀγνόησε τό πνευματικό καί ἠθικό. Κατά τῆ ρῆση ἐνός σύγχρονου στοχαστῆ, ἡ τεχνολογία αὐξήσε τήν εὐημερία τῆς σάρκα, καί λεπλάτησε τόν κόσμον τῆς ψυχῆς, καί μᾶς ἔκαμε ὄλους δυστυχεῖς, γιατί ἡ εὐτυχία δέν εἶναι μόνο οικονομική εὐημερία, ἀλλά καί ψυχοπνευματική ἰσορροπία. Τό τίμημα αὐτῆς τῆς μονόπλευρης τεχνολογικῆς προόδου εἶναι τό ἄγχος, ἡ ἀγωνία, οἱ νευρώσεις, ἡ πλήξη, ἡ ἀνία, ἡ ἀνασφάλεια, ἡ ἀβεβαιότητα καί μιᾶ διαρκῆς βία καί ἐγκληματικότητα. Γι' αὐτό ἀκριβῶς τό λόγο ἡ παιδεία μας πρέπει, παράλληλα μέ τῆ νομοσαρχική ἐκπαίδευση τῆς διάνοιας τῶν νέων, νά δώσει ἔμφαση καί στή μόρφωση τῆς ψυχῆς, τό στολισμό της μέ τίς ἀρετές, τίς ὁποῖες ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὀνομάζει καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χρειαζόμαστε μιᾶ παιδεία, πού, πέρα ἀπό κάθε χρησιμοθηρικῆ σκοπιμότητα, θά στοχεύει στή μεταμόρφωση τοῦ ἀνθρώπου, στήν πνευματική δηλαδή ὀλοκληρώσή του, καί στήν ἠθική ἀρτίωσή του. Ὀπλισμός νοητικός, μόρφωση καί καταρτισμός, ΝΑΙ! Ἀπαραίτητος, ὅμως, εἶναι καί ὁ πνευματικός ἐξοπλισμός, ὁ πολιτισμός τῆς ψυχῆς, ὁ ὀραῖος ἀγῶνας γιά ἠθική τελείωση καί πνευματική ὀλοκληρώση.

Μόνο έτσι ή παιδεία μας μπορεί να θωρακίσει τη νεολαία μας, ώστε να μην καταποντιστεί από τα ρεύματα των αρνητικών ιδεολογιών, δηλαδή του υλισμού, του ευδαιμονισμού, του αναρχισμού, του άμοραλισμού, του άρριβισμού, του πανσεξουαλισμού και των όμοιων, που έχουν εισβάλει στον χώρο της πατρίδας μας και προσπαθούν να της αλλοιώσουν την ταυτότητα.

Μόνο έτσι ή παιδεία μας θα γαλουχεί πραγματικά ελεύθερους ανθρώπους, ικανούς να ζήσουν με ανθρώπινη αξιοπρέπεια και να υπερασπισθούν το υπέρτατο αγαθό της ατομικής ελευθερίας και της εθνικής τους ανεξαρτησίας.

Μόνο μιά παιδεία, που θα τροφοδοτεί τις ρίζες της προγονικής μας παράδοσης με τα δημιουργικά νάματα της σύγχρονης πραγματικότητας, μιά παιδεία, που θα εμπλουτίζει τις στερημένες από τον έγωισμό και τον ωφελιμισμό νεανικές καρδιές με τό τρισάγιο συναίσθημα του χρέους και της ευθύνης απέναντι στο κοινωνικό σύνολο, μπορεί να σμιλέψει στις ψυχές την ελληνική αρετή και να συνδαλίσει τη βούληση για θυσία, βασικές προϋποθέσεις του αγώνα, που διεξάγουμε σήμερα, για την απελευθέρωση των σκλαβωμένων έδαφών και των πατρογονικών μας έστιών, που για τριάντα επτά τώρα χρόνια μολύνονται από την μπότα του άλλοθρησκου εισβολέα.

Ο έορτασμός της πεντηκονταετηρίδος του Ένιαίου Λυκείου Κύκκου Α', Κυρίες και Κύριοι, αποτελεί μιά αναδρομή στην ιστορία του. Ως άπαιράιπτο συμπλήρωμα της αναδρομής αυτής οργανώθηκαν: Συνέδριο άθλητισμού και ειδική έκθεση φωτογραφιών.

Τό συνέδριο άθλητισμού οργανώθηκε, για να τονισθεί, αφ' ενός μόν η ένδοξη άθλητική παράδοση του λαμπρού αυτού εκπαιδευτηρίου, που για πολλά χρόνια πρώτευε σε όλα σχεδόν τά ατομικά και ομαδικά αθλήματα, αφ' έτερου δέ να υπογραμμισθεί η τεράστια σημασία του άθλητισμού για την ψυχοσωματική υγεία του ανθρώπου, αφού είναι καθολικά αποδεκτό πως με τόν άθλητισμό εξασφαλίζεται ή υγεία του άτομου και επιτυγχάνεται ή σύμμετρη ανάπτυξη του σώματος, ώστε να καταστεί αυτό κατάλληλο ένδιαίτημα του πνεύματος, γιατί μόνο τό υγιές σώμα μπορεί να καταστεί πειθαρχημένη βάση χρηστής διάνοιας και ευπρεπές σκίνωμα αγαθής και γενναίας ψυχής, κατά τό αρχαίο «νοῦς υγιής έν σώματι υγιεί».

Σήμερα ό υγιής άθλητισμός παρέχει στους νέους μας υγιή ένασχόληση και τούς προφυλάσσει από τίς ψυχοκτόνες προκλήσεις και τίς

όδυνηρές περιπέτειες της έποχης, τούς σώζει από τί διαφθορά, τά ναρκωτικά, τη χαμηλή ζωή των ένστίκτων, από κάθε είδους έξωφρενισμούς και έκτροχιασμούς.

Ο υγιής άθλητισμός κάνει τούς νέους μας υγιείς, και στό σώμα, και στην ψυχή, γι' αυτό και εύλογείται από τήν Έκκλησία.

Στήν ειδική έκθεση φωτογραφιών θά δοῦμε στιγμιότυπα από τήν ιστορία του σχολείου μας, τήν κατάθεση του θεμελίου λίθου, τά έγκαίνια του παρεκκλησίου, έκδηλώσεις, έορτασμούς έπετειών, παρελάσεις, άθλητικές δραστηριότητες, έπιτυχίες σε αγώνες, μαθητές και καθηγητές, τήν ψυχή του σχολείου.

«Δίς εις τόν αυτόν ποταμόν οὐκ άν έμβαίης», εἶπε ό μέγας φιλόσοφος Ηράκλειτος, έννοώντας ότι δέν μπορείς να ξαναζήσεις τόν χρόνο, που πέρασε, σαν ρεύμα του ποταμού. Μέ τόν φωτογραφικό φακό, ό όποιος άκινητοποιεί τίς στιγμές του χρόνου, μπορούμε να ξαναεπισκεφθούμε τό παρελθόν, έστω και εικονικά.

Γιά τόν έορτασμό της πεντηκονταετηρίδος και τήν έκθεση αυτή της τροφού σχολής, ή όποία μου έδωσε φως παιδείας και ανέκαλεσε παλαιές συγκινήσεις, εκφράζω τήν ευαρέσκειά μου και έπιδραπιλεύω τίς εύλογίες μου σε όλους τούς παράγοντες και τούς φορείς, γονείς, αρχές, διδάσκοντες και διδασκόμενους.

Εϋχομαι, τέλος, τό Ένιαίο Λύκειο Κύκκου Α', τό άξιο αυτό όστράκινο σκεῦος της παιδείας, να μόν απομακρυνθεί ποτέ από τίς ζωφόρες πηγές της παραδόσεώς μας, που εἶναι ή Όρθοδοξία και ή Ρωμοσύνη. Εϋχομαι να εξακολουθήσει και στό μέλλον να αποτελεί ό μυρίπνοος αυτός ευανθής λειμώνας έπαλην έλληνορθοδόξου πνεύματος και χώρο σμίλευσης ελευθέρων ανθρώπων, ικανών να ζήσουν με ανθρώπινη αξιοπρέπεια. ■

Το πρόγραμμα της τελετής διάνθησε με τραγούδια το μουσικό συγκρότημα του σχολείου

Ακολούθως ο Πανιερώτατος τέλεσε τα εγκαίνια έκθεσης, η οποία περιλάμβανε φωτογραφίες από τη σύνολη ιστορική πορεία και δράση του σχολείου

